

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. május 3.
(vasárnap)**

Szepesy László

ISTENNEL ÓRIZD MEG!

Énekek: 165,1-4; 200,1-4

Alapige: 2Timóteus 1,12b-14

*„... mert tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy Ő az én nála le-
tett kincsemet meg tudja őrizni ama napra. Az egészséges beszédeknek a példáját
megtartsd, amiket én tőlem hallottál, a Krisztus Jézusban való hitben és szeretet-
ben. A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szent Lélek által.”*

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Megváltó Istenünk, mert méltó vagy arra. Köszönjük Neked, hogy látva az embereket, látva minket a bűn mélységében, annak fogságában, úgy tetszett Neked, hogy egyszülött Fiadat áldozd fel, hogy megmentse bennünket. Köszönjük végtelen szereteted jelét.

Köszönjük az evangéliumot, amelyet hirdetsz nap, mint nap, és amelyről bizony-
ságot teszel a mi szívünkben Szentlelked és Igéd által. Hálát adunk Neked azért, hogy
az elmúlt héten is minden nap velünk maradtál, ígéreted szerint őriztél bennünket,
vezettél, a nehézségek, fájdalmak idején erőt adtál elhordozni azokat, és mindenek-
előtt lehetőséget, hogy mindennel Hozzád forduljunk.

Így köszönjük Neked, hogy a hosszú hétvége, pihenés után is összejöhettünk,
hogy Neked énekeljünk, Téged dicsőítsünk szívünk hálájával, hálaáldozatával. Szeret-
nénk őszintén imádni és tisztelni Tégedet, és életünkkel is dicsőíteni szent nevedet.

Ugyanakkor azt is tudjuk, hogy látod, hogy hitünk gyakran meglankad, látod,
hogyan fáradunk el és hogyan fordul el a szívünk Tőled, és hogy mennyire lekötnek
bennünket életünk és a világ dolgai, bajai, gondjai. Jól tudod, hogy hogyan foglal-
kozunk többet magunkkal, mintsem a Te akaratoddal, hogy hogyan keressük azt, hogy
mi mit akarunk, semmint azt, hogy Te mit akarsz. Nagyon kevésszer fordulunk mások
felé is, mert nem azt nézzük, hogy mi az, ami a másik építésére való. Kérünk, hogy
szabadíts meg bennünket ezekből! Köszönjük Neked, hogy ezt a szabadításodat vég-
hezvitted, és valósággá teszed életünkben, újabb és újabb bűnökből szabadítasz meg
minket.

ISTENNEL ŐRIZD MEG!

Kérünk, segíts így is Hozzád fordulnunk ezen az istentiszteleten, könyörögni, hogy Te segíts megőrizni azokat a kincseket, amiket ránk bízol. Áldj meg bennünket szent jelenléteddel úgy, hogy a Te Igédnek ne pusztán hallgatói, hanem cselekvői is hadd lehessünk, munkáld ezt Lelked által bennünk. És kérünk, hogy az istentiszteletünk hadd folytatódjék majd az élet istentiszteletével, a személyes és gyülekezeti istentisztelettel. Kérünk, hogy ezt munkálva légy itt közöttünk, és áldd meg együttlétünket, Hozzád fordulásunkat. Jézus Krisztusért kérünk, hallgass meg.

Ámen.

Igehirdetés

A 10 órás istentiszteleten itt lesznek közöttünk a gyerekek is, és egy rövid szolgálattal fognak hálát adni – anyák napja lévén – az édesanyákért és nagymamákért. Ilyenkor mindig az általuk vasárnapról vasárnapra vett bibliai könyvről, jelen esetben az Apostolok Cselekedeteiről írott könyvről van szó az istentiszteletünkön. Ma éppen az a rész következik, amikor Pál apostol Lisztrába érkezik vissza (mert már másodszor jár ott), és ebben a városban a gyülekezet tagjai egy fiatalemberre hívják fel az apostol figyelmét. Ezt a fiatalembert úgy hívják, hogy Timótheus. Mind az élete, mind a hite, mind szeretete, mind pedig az Igében való jártassága példaértékű a gyülekezet tagjai számára, ezért is hívják fel az apostol figyelmét, és ajánlják őt. Látták, hogy nehéz időkben megmarad a hite; a fájdalmak idején Istenhez fordul; a jó időkben hálát ad, Istennek köszöni meg az áldásokat és a sok jót, amiben részesülhetett. Tudták, hogy azt a szeretetet, amit Istentől kapott, megéli a gyülekezet körében – de a családja körében is –; és hogy az Ige számára nem pusztán valami indok, nem is csupán egy rideg ismeret, hanem az életét irányító, azt segítő vezető fonal. Ezért a gyülekezet tagjai olyan embernek tartják, akit lehet és kell is ajánlani, hogy másoknak is példa legyen. És az apostol magával vitte Timótheust a missziói útra, a munkatársa lett belőle később, és az apostol elköltözése után pedig mondhatni, hogy az utóda lett a szolgálatban.

Pál leveleket is írt Timótheusnak, amelyből kettő a Bibliában is megtalálható. Az utóbbiban arról beszél, hogy olyan képmutatás nélküli hite volt, mint amilyen az édesanyjáé, Eunikáé, és nagymamájáé, Loiszé volt. A hitet nem ők adták neki, mert azt csak Istentől lehet megkapni, az az Ő ajándéka. De az édesanyja és a nagymamája, amit tudott, azt megtett a fiatalemberért. Az Igére tanították, bibliai történeteket hallott otthon, amik nem csak sztorik voltak számára, hanem Isten beszéde és Igéje, amiből tanulhatott. Timótheus láthatta azt, hogy az édesanyja és a nagymamája hogyan tisztelik Istent. A zsinagógába eljárva – nőként is – hogyan imádták és szolgálták Urunkat. De példát láthatott arra is, hogyan imádkoztak Őhöz, nem csak a templomban, hanem otthonukban, hogyan fordultak Őhöz nehéz időkben, hogyan adtak hálát minden jóért. Egyszerűbben fogalmazva: a fiatal fiú láthatta, hogy a hétköznapi életben Isten hogyan volt az ő életük része. De nemcsak beszédben és tanításban állt az ő hitük. Pál még egy fontos dolgot kiemel, mégpedig azt, hogy képmutatás nélküli volt az édesanya és a nagymama hite. Ez azt jelenti, hogy a beszédet tettek is követték (mert a képmutatás az, amikor beszélünk, de másként élünk és cselekszünk). A kis Timótheus példát láthatott erre, mit jelent Istennek élni és Őbenne hinni. És ezzel egy nagyon fontos dolgot tanult meg az édesanyjától: hogy hogyan lehet megőrizni azt a drága kincset, amit Isten ad neki. Mert még egyszer hangsúlyozom, a hit ajándék volt számára Istentől, azt nem tud-

ják a szülők odaadni, de hogy hogyan kell megőrizni, ahogy Pál is mondja Timótheusnak, hogy őrizd meg a „*rád bízott drága kincset*”, abban a szülőknek nagyon nagy felelőssége van.

Anyák napja lévén arra szeretném ma felhívni mindannyiunk figyelmét az ige alapján, hogy milyen nagy kiváltság, de egyben milyen nagy felelősség is szülőnek, nagyszülőnek és a gyülekezet családjához tartozónak lenni. Mert a közöttünk lévő gyerekek – a saját gyermekeink, unokáink vagy a gyülekezet családjához tartozó gyerekek – tőlünk tanulják meg, hogy mit tartsanak kincsnek, értékesnek, mit kevésbé fontosnak. De nem pusztán ezt tanulják meg, hanem azt is, hogy hogyan őrizték meg a nekik adott kincset mind testi, mind lelki értelemben.

Sokat szoktunk beszélni arról, hogy hogyan kaphatjuk meg a kincset Istentől – itt Pál most arról beszél, hogy meg is kell azt őrizni. A felolvasott ige alapján először arról szeretnék röviden beszélni, hogy mik is azok a kincsek, amelyekről Pál apostol itt beszél. Másodszor arról szeretnék szólni, hogy mit jelent ezeket a kincseket megőrizni, végül pedig néhány példát nézzünk meg a Bibliából, olyan gyermekek történetét, akik megtanulták a szüleiktől, hogyan őrizték meg a rájuk bízott kincset.

1. Először is nézzük meg, hogy mit ír Pál apostol a kincsekről. Ezt olvassuk: „*bizonyos vagyok benne, hogy Ő (azaz Isten) az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra.*” Azután másodszor azt mondja az apostol: „*a rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szent Lélek által.*” Ez azt jelenti, hogy az apostol szerint több kincse van a hívő embernek! Isten bőkezű, nem szűkölködő, nem zsugori, nagyon sok mindennel ajándékoz meg bennünket, amely érték, amely kincs!

De amíg az egyik kincs nálunk van, addig van olyan, ami még Őnála van letéve. Ezt mondja az apostol, hogy tudom, hogy „*az én nála letett kincsem*” Nála biztonságban van. És erről Pál azt mondja, hogy ez így van jól, hogy Istennél van ez a kincs. Miért? Azért, mert vannak olyan értékes dolgok, amelyek nálunk nincsenek biztonságban, amelyeket mi nem tudunk sem megszerezni, sem megőrizni, amire mi nem tudunk vigyázni, amelyek nálunk tönkremennének, elvesznének, és akkor nagy kár érne bennünket.

Olyan ez, mint amikor egy 5-6 éves gyermekre egy nagy örökséget akarnának rábízni. Hogyan őrizne meg egy kisgyermek egy hatalmas örökséget? Nem bírna ekkora felelősséget hordozni. Ezért van az, hogy csak miután felnő, azután kapja meg. Emlékszem egy történetre is, amit olvastam. Egy apa a fiával az erdőben táborozott. Egy faházban laktak, és a faház mellett az édesapa tüzet rakott. A tűz nagyon értékes kincs volt számukra: fényt adott a sötétben, meleget a hidegben, megvédte őket a vadállatoktól (mert azok félnek attól), és még ételt is lehetett készíteni rajta. Az édesapa azonban nagy hibát követett el: fél órára egyedül hagyta a még kicsi gyermeket a tűzzel, ráhagyta, hogy őrizze azt. A kisfiú pedig nem tudta még, hogy hogyan kell a tüzet őrizni, és ezért sok fát rakott rá. Végül a kis tábortűzből veszélyes máglya lett, aminek a lángjai meggyújtották a faházat, ami aztán leégett. A kisgyerekek nem lett baja, de nagy lett a kár. Az édesapának kellett volna vigyáznia a tűzre, nem pedig a kisfiúnak.

Valahogy így van ez azzal a kincssel is, amit Isten, bár nekünk ad, hagyja, hogy részesüljünk belőle, de még nem bízza ránk, még nem a miénk. Ez a kincs pedig az örök élet és az üdvösség. Nem bízza ránk, hogy megszerezzük, mert nem tudjuk, azt ajándékként kínálja nekünk. Jézus Krisztus volt az, aki megszerezte nekünk a golgotai kereszten, és Ő az, aki nekünk odaadja és nekünk felkínálja. De Ő az, aki még

ISTENNEL ŐRIZD MEG!

ezt nem adja oda teljesen, még őrzi, még nem a miénk, de majd egyszer eljön a nap, amikor oda fogja adni. Ilyen szempontból már a mi tulajdonunk, de még nem birtokoljuk. Isten szeretett bennünket, Ő olyan édesapa, aki nem hagy egyedül bennünket a tűz mellett, nem mondja azt, hogy „te szerezd meg”, nem mondja azt, hogy „te vigyázz rá”, nem mondja azt, hogy „tőled függ, hogy megmarad-e, mert hogyha egyszer neked adom, akkor vigyázzál te rá”, és akkor elveszíthetjük. Az örök élet nem ilyen, és a bűneink bocsánata sem. Jézus Krisztus megszerezte, és az Ő kezében biztonságban van, nem veszíthetjük azt el. Ő vigyáz rá! Márpedig az Ige szerint az Ő kezéből nem lehet semmit és senkit elvenni és kivenni.

De van egy olyan kincs is, amiről azt mondja Pál, hogy azt már nekünk adta az Úr, így az már nálunk van. Mik ezek a kincsek? Sokat lehetne felsorolni, de itt Pál apostol hármát említ. Ez a három pedig Isten beszéde (az Ige, amit Timótheus hallhatott az apostoltól), a Jézus Krisztusban való hit és az Őbenne való szeretet. Ezért mondja ezeket az apostol, hogy „*az egészséges beszédeknek a példáját megtartsd, amiket én tőlem hallottál (ez Isten Igéje), a Krisztus Jézusban való hitben és szeretetben*”. Ezeket kell megőriznünk: az Igét, a hitet, a szeretetet. Sokan megkapják Istentől ezt az ajándékot, ahogyan megkapta Timótheus édesanyja, nagymamája, vagy maga Pál apostol is. Ezek Istennek ránk bízott kincsei.

Sokan kérdezhetik, hogy csak ennyi? Ezek a kincsek? Igen, ezek a kincsek! Ezek a legértékesebbek, amiket Isten ránk bíz! És nem mindegy, hogy mi hogyan gondolkodunk ezek felől. Lehet nagy általánosságban beszélni a szeretetről, a hitről, de mi konkrétan az Istentől kapottról, az élő hitről, az élő szeretetről és Isten élő Igéjéről beszélünk. És azt mondja az Úr, hogy ezek a legértékesebbek az életünkben. Nem mindegy, hogy mi hogyan gondolkozunk ezek felől. Mert a mi értékrendünket a gyermekek is látják.

A liztrai gyülekezet életében ezek voltak a legértékesebb kincsek. Miből tudjuk ezt? Onnan, hogy Timótheust azért ajánlották Pál figyelmébe, mert ezeket látták az ő életében, és őt ezért gazdag embernek tartották! A Krisztusba vetett hit, szeretet és az Isten Igéjében való jártasság miatt. Nem azért volt Timótheus gazdag, mert sok pénze volt, hanem azért, mert az előbb felsoroltakban bővölködött. Jól ismerte Isten Igéjét, és ezt látták mások is. De ezzel nem kérkedett, nem erre használta fel, hanem arra, hogy segítse, bátorítsa, ha kell, vigasztalja, ha kell, megfeddje a testvérei. Bölcsen használta Isten Igéjét. És a hit is jelen volt szívében. Beszédes az, amikor mások látják az ember életében a hitet. Nem csak ő maga mondja, hogy „én hiszek”, hanem amikor a körülöttünk élők mondják, hogy „ez az ember hisz”. És ugyanez igaz a szeretetre is: nem mindegy, hogy én magam mondom, hogy „de hát szeretlek”, mert a szívem tele van nagy érzésekkel és nagy fellángolásokkal, hanem mások mondják azt, hogy „ez az ember szelíd és tud szeretni”. Értékes embernek tartották őt, olyannyira, hogy azt akarták, hogy Timótheus másokkal is ossza meg a kincseket. Ők maguk kaptak belőle, és ezért azt akarták, hogy Pál vigye magával, és mások is részesedjenek az ő kincseiből.

2. De ezek a kincsek olyanok, amelyek csak akkor ténylegesen a mieink, ha megőrizzük őket. Ezért szólít fel az apostol minket erre, és ezért szólította fel Timótheust is, hogy őrizz meg. Ezért másodszor erről beszéljünk, hogy mit jelent megőrizni mindezeket a kincseket? Hogyan lehet megőrizni ezeket? A Szentírás sok mindent mond erről, de először arról szeretnék beszélni, hogy a megőrzés azt jelenti, hogy az ember használja őket. Mert gondoljuk végig: nem az a megőrzés, hogy állandóan pró-

bálok figyelni rá, visszaemlékezni arra. A legtöbb esetben, ha ezt tesszük, szem elől tévesztjük őket. Viszont az ember azt őrzi meg leginkább, ami mindig nála van, amit használ, ami napról napra ott van előtte, és életének a része. Ez ugyanis a legkönnyebb megőrizni. Nem egy távoli dolgot, hanem ami jelen van a szívemben. Mert nem elég a bibliai történetekről, a hitről és szeretetről beszélni – cselekedni és megélni kell őket.

Olyan ez, mint az étel. Hiába van ott előttünk egy nagy tál finomság, attól még nem válik hasznomra, sőt nem tudom megőrizni sem, mert egy idő után megromlik, és ehetetlenné válik. De ha megesszük, ha életünk részévé válik, akkor az már a miénk. Ugyanígy: ha csak beszélek a szeretetről, de közben nem cselekszem, mert ott-hon mindig elfogy a türelmem, és jön a kiabálás, a veszekedés, vagy mindig csak felelek, hazudok, megbántok másokat, akkor még nem enyém a kincs. Ha a szeretetről csak beszélni tudok, de nem tudom megtenni, akkor valójában még nem tudom, mi az a szeretet. Ugyanígy a hit is, ha nem használom, nem sokat ér. Ha azt mondom, hogy „én annyi mindent hiszek az Ige alapján Istenről”, és mikor jönnek a megpróbáltatások, a szenvedések, és közben nem tudok Őhöz fordulni, nem tudok bízni Őbenne (főleg nem úgy, hogy nem értem, hogy mi miért történik), ha nem keresem Istent (mert nincs a szívemben az a vágy, hogy naponta imádkozzam hozzá, és Őrá figyeljek, Őt keressem), ha nincs meg bennem a Neki való őszinte öröm, és nem érdekel az Ő akarata, az, amit Ő mond, hanem mindig csak a megszokott rend szerint döntök, a saját értékem szerint, aminek vagy része Isten, vagy nem, és nincs bennem tudatos törekvés, hogy még a saját akaratom ellenére is Isten akaratát akarjam követni, és Mellette akarjak dönteni, akkor az a hit annyit ér, mint egy üres kincsesláda.

A bibliai történeteket is, és az Igét is hiába ismerem, hiába van bennem lexikális tudás és tudnék 100 igeverset felsorolni, ha azokból nem tanulok, ha azokból nem ismerem meg jobban Istent. Ha ez a tudás engem csak fellengzőssé és okoskodóvá tesz, de nem visz előrébb sem a hitben, sem a szeretetben, sem Isten megismerésében, akkor hiába hallgatom Isten Igéjét úgy, mint hallgathatta Timótheus Páltól. Ha nem hallom meg úgy az Igét, hogy el is gondolkodjam rajta, és cselekedjem is azt, akkor akár 24 órán keresztül is hallgathatunk igehirdetéseket, az sem használna nekünk. Nem elég megkapni a kincseket, meg kell őrizni azokat. És a megőrzés legjobb módja, első lépése, hogy élünk velük, hogy azok élnek a mi szívünkben.

És ebben van a szülőknek, a nagyszülőknek és a gyülekezet lelki családjának nagy kiváltsága: példát adhatunk a gyermekeknek, hogyan őrizzék meg ezeket a kincseket. Példát kaphatnak tőlünk, hogy mit jelent hinni, mit jelent szeretni, mit jelent Isten Igéje szerint élni. Sem hitet, sem szeretetet, sem egészséges beszédet nem tudunk adni, és belehelyezni a gyermekek szívébe és szájába. De példát adhatunk nekik abban, hogy mit jelent a szeretet, mit jelent a hit, és mit jelent Isten Igéjét értékesnek és elsőnek tartani. Timótheus édesanyja és nagymamája, és különösen is Pál apostol saját életükkel adtak példát neki, hogyan őrizzék meg ezeket. Pál ezért szólítja fel nyugodt lelkiismerettel a fiatalembert, hogy „Timótheus, ahogyan én tettem, amit éntőlem hallottál, és amit éntőlem láttál, úgy őrizz meg”, mert adott neki egy példát. Egyébként példa nélkül jogtalan lett volna azt mondani, hogy őrizz meg, mert az úgy nehéz.

És sok mindent lehetne elmondani, hogy milyen példák voltak ők, mit jelent megőrizni a hitet: lehetne órákig beszélni arról, hogy Istenre való figyelést, imádságot,

őszinteséget, alázatot, a képmutatás bevallását, megbánását, és még sok mást jelent. De Pál apostol egyetlenegy dolgot emel még ki, ami igazából még az eddig elhangzottaknál is fontosabb: ez pedig az állandó Istenhez fordulás. Mert azt mondja Pál apostol Timótheusnak: őrizd meg a rád bízott kincset. De hogyan? „*A bennünk lakozó Szentlélek által.*” Ez pedig azt jelenti, hogy „Timótheus, fordulj Istenhez mindig!” Mert lehet felszólítani arra, hogy „testvér, higgy, szeress és élj az Ige szerint”, de az ember, amikor ezeket megpróbálja, az önerő kevésnek bizonyul, és Pál apostol ezt nagyon jól tudta. Tudta jól, hogy ez egy erőnket meghaladó feladat, de mégis lehetséges, mert kapunk segítséget. Mégpedig Isten maga az, aki segít nekünk. Timótheust ezért irányítja a Szentlélekhez: „a Szentlélek ott él benned, Ő általa őrizd meg a neked adott kincset! Kérd Őt, amikor az erőd elfogy, amikor a hited lankad, amikor a szeretet meghidegül benned, amikor az Igével nem törődsz, mert inkább érdekelnek a világ hírei és a szaftos történetek, amiket a média híresztel, mintsem az, amit az Igében olvashatsz. Fordulj Őhöz, kérd Istent, hogy Szentlelke által őrizze meg benned a rád bízott kincseket, és nem kell csalódnod, meg fogja őrizni!” Nem egyedül kell ezt a feladatot véghez vinnünk, Isten az, aki segít minket ebben. De nekünk is Őhöz kell fordulnunk, megaláznunk magunkat, beismerni, hogy „Uram, kezdem elveszíteni a rám bízott kincset”, őszintének kell lennünk, amikor észreveszünk, hogy ezek a kincsek vagy kevésbé értékesek kezdenek lenni a számunkra, vagy pedig kezdenek kifolyni a kezünk közül. Be kell ismernünk, és oda kell mennünk Istenhez: „Uram, őrizd meg!”

3. És végül nézzünk meg néhány gyermeket, akik a szüleiktől láthatták és megtanulhatták, hogy mit jelent megőrizni, megélni a hitet, szeretetet és Isten Igéjét! Először Salamon király példáját nézzük meg, akinek az édesapja Dávid király, édesanyja pedig Betsabé volt. A fiatal Salamon otthon nagyon sokat tanulhatott és láthatott. Az édesapja, tudjuk jól, hogy Istennek énekeket, zsoltárokat írt, így a fiú látta, hogy az édesapja hogyan fordul Istenhez akár énekben, de akár imádságban is, mert ezek imádságok is. Nem csak a jóval, és nem csak a rossz idején, hanem mindenkor. Láta, hogy egy király számára sem megalázó segítséget kérni és Istenhez fordulni. Sőt, láthatta azt, hogy Dávid szinte csak ebből él. És láthatta azt, amikor királyként döntenie kellett, hogy mi szerint dönt. Láthatta azt, hogy Isten Igéjét veszi elő, nem pedig a saját érdekeit a döntéskor, mert az igazságra törekedett, az egészséges beszédre, ahogy Pál nevezi. És láthatta azt is, hogy édesapja mint maradt fent sokszor éjszakákon át. Dávid maga is mondja, hogy „még éjjel is a te törvényeden gondolkodom”, tudhatta jól az ifjú Salamon, hol van az édesapja, amikor még égtek a gyertyák este, hallhatta édesanyjától is, hogy Isten törvénye felett gondolkodik. És édesanyja ugyanezekre tanította Salamont. Ezt a Példabeszédek könyvéből tudjuk, amelyet ő írt, mert ezt olvassuk benne: „*hallgasd, fiam, a te atyádnak erkölcsi tanítását, és a te anyádnak oktatását el ne hagyd*”. Salamon visszaemlékezett gyerekkorára, hogy az édesapja mint tanította őt, és az édesanyja is mint oktatta, és leírta, és Isten Igéjévé lett ez.

Fontos, hogy a gyermekeket oktassuk, példát adjunk nekik, és Salamon nem csak beszédet hallott a szüleitől, hanem látta megélni hitüket is. Azt is, amikor elbuknak, hogy akkor is Istenhez fordulnak. Maga Salamon a könyvében (a Példabeszédek könyvében) leírja azt a számos kincset, amit Isten nekünk ad. És leírja, hogy hogyan lehet megőrizni a gyakorlatban az igazán értékes kincset. A Példabeszédek könyve sokszor ellentétpárokat hoz, hogy „a bolond ember ezt teszi, de a bölcs ember...” És sok

ilyen kijelentés Istentől való volt, olyan szempontból, hogy Salamon maga kapta meg, de sokat tanult is a szüleitől. És Salamon megőrizte ezeket. Ott volt előtte a példa, hogy hogyan őrizze meg a hitet, szeretetet.

De ott voltak Dániel és társai is, akik tizenévesként kerültek egy idegen, ellenséges királyi udvarba, ahol a király át akarta nevelni őket: idegen nyelvet, idegen szokásokat, bálványok imádatát, tiszteletét akarták megtanítani nekik, s ehhez tartozott az étkezési szokás megváltoztatása is. És egyszer csak Dániel, ez a tizenéves fiatal kiáll, és azt mondja, hogy „én nem kérek ebből az ételből”. Miért nem? Mert Isten Igéje az mondja, hogy nem. Ennyi lenne az egész? Ezért kockáztatja az életét, mert Isten Igéje ezt mondja? Igen! Dániel ezért kockáztatta az életét. És honnan tudta, hogy Isten Igéje ezt megtiltja neki? Honnan vett bátorságot, merszet szólni ezért? Honnan tudta, hogy mit enged meg Isten törvénye, és mit nem? Onnan, hogy otthon látta, és szülei megtanították rá. Tanították az Igére, a hitre, hogy legyen bátor felvállalni Istent, hogy azt teszi, ami Istennek tetszik. Akár még ellenséges közegben is! Ha valakik, hát Dánielék igazán elveszíthették volna a rájuk bízott kincseket. Kényelmes pompában, gazdagságban, népszerűségben élhettek volna, és csak annyit kellett volna tenniük, hogy bálványt imádtak volna, átveszik a babilóniaiak szokásait, ők mégis inkább Istenhez ragaszkodtak mindenben. Miért? Mert megőrizték a rájuk bízott kincset. A világ mindig felkínál más kincseket, értékesnek tűnő dolgokat nem csak fiataloknak: mindannyiunknak. Mindig van egy másik alternatíva, de nem mindegy, hogy az ember megőrzi azt, amit kapott, vagy lecseréli. Dánielék látták a szülei életében, hogy mi az igazán értékes, mi az igazán fontos, és azt tartották meg, mert maguk is értékesnek ismerték meg és tartották.

És ugyanez volt a helyzet Timótheussal is. Édesanyjánál és nagymamájánál látta, hogy mit jelent megőrizni ezeket a kincseket, és ő maga is ragaszkodott ezekhez, miután megkapta azokat Istentől. Istenben bízott, nem magában, Őtőle kért segítséget. És megadta neki Isten ezt a szeretetet, hitet, és az Őhöz való ragaszkodást. Timótheus életében is megmaradtak ezek a kincsek. És ebben nagy segítségére volt az, hogy látta, hogy szülei hogyan tették ezt, hogyan őrizték meg.

Legyen számunkra ez az ige részben felszólítás is, ahogy Pál is felszólította Timótheust: őrizzük meg ezeket a kincseket! De legyen bátorítás is, hogy Isten megsegít minket ebben. És a szülők, nagyszülők, gyülekezetünk családja sose felejtse el: a mi értékeinket átveszik gyermekeink, sok esetben megtanulják tőlünk, hogyan őrizzék, vagy éppen herdálják el azokat (mert a rossz példát is megtanulják). Forduljunk Istenhez mindig, hogy Ő segítsen nekünk ilyen értéket tükröző, értéket megőrző életet élnünk. Adjunk hálát Neki szüntelenül ezekért a kincsekért, és azokért, amelyeket segít nekünk ebben az életben megőriznünk. Ő segítsen minket ebben!

Imádkozzunk!

Köszönjük mennyei Édesatyánk az örök élet ajándékát, a legértékesebb kincset, és bűneink bocsánatát, hisz azt mi nem tudtuk volna sem megszerezni, sem magunktól megőrizni. Hálát adunk Neked Úr Jézus Krisztus, hogy életednél fontosabbnak tartottad azt, hogy megments minket, és hogy ingyen odaadjad nekünk a kegyelmet, és ezért meghaltál értünk. Kérünk, segíts ezt úgy elfogadnunk, hogy Téged dicsőítsünk, hogy benned legyen örömünk.

Köszönjük azt a biztosságot is, hogy Te magad vagy az, aki ezt a kincset megőrzöd számunkra. A mi kezünkben annyi minden elromlik, vagy teljesen tönkremegy,

ISTENNEL ŐRIZD MEG!

vagy elveszítjük az értékes dolgokat. Köszönjük, hogy nem kell azért aggódnunk, hogy elveszítjük az örök életet, mert Tenálad biztonságban van.

Bocsásd meg, hogy a ránk bízott kincsekkel nagyon sokszor rosszul bánunk, a nekünk adott hitet, szeretetet, a Te Igédet sokszor eltékozoljuk. Kérünk, adj nekünk példákat, hogy hogyan őrizzük meg ezeket, de elsősorban Szentlelked munkálja ezt bennünk, és Ő adjon nekünk erőt, bölcsességet hinni, szeretni, Rád figyelni.

Szeretnénk képmutatás nélkül hinni és élni, szeretnénk, ha nem csak a szánk valana Téged Úrnak és Megváltónak, hanem életünk is. Kérünk, segíts ebben minket, és hogy gyermekeink számára példákka legyünk. Köszönjük azokat a hívó szülőket, nagyszülőket és testvéreket, akik ebben előttünk jártak, akiknek példáját követhetjük a mai napon is. Kérünk, segíts nekünk is értéket tükröző életet élni.

Könyörgünk meg nem tért gyermekeinkért, családtagjainkért, szülőkért, nagyszülőkért, Te adj nekik új életet, hadd ismerjenek meg Téged. És kérünk, hogy minden hitetlen ismerősünket hadd bízzuk a Te kegyelmedre, és hadd hirdessük nekik szavainkkal, életünkkel, hogy Te eljöttél, megváltottál és megmentettél bennünket.

Köszönjük gyülekezetünk közösségét, hogy egymás hitét bátoríthatjuk, támogathatjuk, ha kell, vigasztalhatjuk egymást, vagy éppen ha kell, megfeddhetjük szeretetben. Köszönjük a Tőled kapott, gyülekezetünk közösségében és otthonainkban megélt szeretetet. Kérünk, ahol nincs, ott Te adj.

Hálát adunk azért, hogy a gyermekek között is hirdettetik az evangélium és az Ige. Kérünk, segíts nekik úgy meghallani azt, hogy Téged megtaláljanak, és Tőled tanuljanak. Segíts nekünk is minden alkalmat ne megszokottnak, hanem értékes, drága időnek tekintenünk, amelyen gazdagodhatunk, amelyen Hozzád és egymáshoz kerülhetünk közelebb. Így kérünk, áldd meg gyülekezetünk alkalmait, légy velünk az elkövetkezendő időkben is. Előre könyörgünk a nyári csendeshetekért – Te készítsd elő a szolgálók számára az igét, annak magyarázatát, és a hallgatók szívében a meghallás vágyát.

Az előttünk álló hét minden dolgát is hadd bízzuk Rád, segíts mindenben Hozzád fordulnunk. Köszönjük irgalmadat, kegyelmedet, áldásaidat, hogy nem hagysz el bennünket. Kérünk, indíts minket hálaadásra és az élet istentiszteletére. Kegyelmedben bízva kérjük ezt, hallgass meg!

Ámen.

200,1-4 dicséret

1. Ó, maradj kegyelmeddel
Mivelünk, Jézusunk,
Hogy a bűnös világnak
Tőribe ne jussunk.

2. Ó, maradj szent igéddel
Mivelünk, Megváltónk,
E földi vándorlásban
Te légy útmutatónk.

3. Ó, maradj, világosság,
Mivelünk fényeddel,
Te vezess a sötétben,
Hogy ne tévedjünk el.

4. Ó, maradj áldásoddal
Mivelünk, Úr Isten,
Szent kegyelmed áraszd ránk
Minden szükséginkben.